

[Poul Møller.]

for det høje ting. Det var det, om hvilket den højtærede statsminister sagde, da rekonstruktionen var sluttet, at regeringen var blevet sagligt stærkere. Det var en hilsen, forstår jeg, til hr. Bertel Dahlgaard og til hr. Jørgen Jørgensen, at dette nu var indtruffet. Jeg byder da denne sagligt styrkede regering velkommen til arbejdet. Noget vil den jo nok blive enig om, men disharmonien fremgår i øvrigt tydeligt af de to partiprogrammer, som de koncentrerer sig om at manifestere udadtil, inden de blev enige indadtil om foreløbig ikke noget som helst.

Man kan jo læse socialdemokratiets såkaldte dagsaktuelle program. Jeg ved, at vi selvfølgelig ikke skal være sprogrensere her, men jeg har før gjort opmærksom på og givet det råd til socialdemokratiet, at man sletter ordet „dags“ foran aktuelt. Jeg tænker ikke her på bladet Aktuelt, men det forekommer mig, at enten er en ting aktuel, og så er den det også i dag, eller også er den ikke aktuel, og så er den det ikke i dag. Men sproget har jo mange af den slags overflødige ting.

Der er altså lavet et dagsaktuelt program af 15. juni, og sammenligner man dette program med det radikale venstres program, der blev offentliggjort umiddelbart før åbningstalen og umiddelbart efter, at de afgåede ministre var forsvundet, vil man se, at der ikke er de store sammenfaldende synspunkter, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup talte så varmt om, da han sagde, at de to partier står hinanden nærmere, end de står noget andet parti.

Ser man f. eks. på, hvad man taler om i de to partier vedrørende organisationsmagten, opdager man, at de radikale kræver samfundets indgriben, og så skriver det dagsaktuelle program, at spørgsmålene må ordnes „uden indgreb fra det offentlige“.

Hvad angår problemet kildeskat, siger det dagsaktuelle program klart og tydeligt, at skat ved kilden skal indføres, medens det radikale siger: „Tanken bør under de foreliggende omstændigheder opgives“. Hvis socialdemokratiet havde nøjedes med at sætte kildeskatten i det langsigtede arbejdsprogram, kunne det måske rime sammen, men netop når man sætter det ind i det dagsaktuelle og får at vide af partneren,

at det ikke er aktuelt, så spørger vi andre: er det aktuelt eller ikke aktuelt?

Om spørgsmålet om skattepolitikken skriver socialdemokratiet: „Indkomstudjævningen fastholdes“. De radikale skriver tværtimod: „Proportionsskattens princip gennemføres fuldt ud, dog med en tillægsskat for de højeste indkomster“. Man behøver ikke at være skattekyndig for at vide, at hvis proportionsskatten skal gennemføres videre, end den er, bliver indkomstudjævningen mindre i samfundet.

I spørgsmålet om skattefradragreglen skriver socialdemokratiet: „Skattefradragreglen bør bort“, medens de radikale siger: „Skattefradragreglen bevares.“

Socialdemokratiet skriver om nationalbanken: „Nationalbankens stilling må ændres.“ De radikale siger: „Nationalbankens selvstændige stilling bevares.“

Se, mine tilhørere, efter disse penneprøver fra de to partiers programmer tror jeg nok at det havde været belærende og orienterende for os, hvis man i åbningstalen havde givet lidt mere indikation af, hvad det fælles grundlag var, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup omtalte, hvad det fælles grundlag mellem de to partier i virkeligheden er.

Jeg tror, at man generelt kan sige, at der i det radikale venstres program er væsentlige økonomiske afsnit, som ord til andet falder sammen med tanker og synspunkter, der er fremsat af venstre og os i sommerens løb. Derfor burde det radikale venstre have draget en anden konklusion af sine langvarige overvejelser vedrørende regeringsdannelsen, og landet havde været bedst tjent med, om de, der havde mest tilfælles, havde påtaget sig de fælles forpligtelser eller havde haft mulighed for at øve indflydelse i fællesskab. Afgørende for det arbejde, der skal foregå nu i det høje ting, bliver det, om regeringens indre disharmoni, som jeg her har prøvet på at dokumentere, fører til manglende forhandlingsevne hos regeringen. Låser man sig fast i de løsninger, man møjsommeligt er enedes om, kan en fri forhandling ikke føres i folketinget med udsigt til et resultat, og så kan resultaterne ikke dermed blive udtryk for det store flertals ønsker vedrørende Danmarks politik.

Der er ellers opgaver nok at forhandle